

Що ми бѣа во една земя
Въ една земя до два господара.
Кой да бѣа тѣ два господара?
Еденъ бѣше краљски царъ Степанъ
Други бѣше краљски царъ Душанъ,
Изговоре краљски царъ Степанъ
На онего сѣрбски краљ Душанъ:
„Айде мѣ да сѣ разделиме!
Просту тебѣ поле емъ чивлидзи
Просту тебѣ рамна шумадіа,
Просту тебѣ Босна Сарајово,
Просту тебѣ сѣрбска на'на,
Просту тебѣ коньи, емъ соколи,
Просту тебѣ жрти, емъ жгжри,
За да одиншъ по лова по гора;
Да ми простишъ два сажна место,
Мегю Юпекъ, мегю Гяковица“
И му прости два сажна место.
Сакалъ краљ-отъ манастиръ да градить.
Ималъ краљ-отъ до три кули азно;
Темель ке турить само отъ стрebro,
А покро-отъ отъ жежено злато.
Па го дочу сестра му Елена,
Ми говоре сестра му Елена
На онего краля царъ Степана:
„Я сумъ чула манастиръ ке градишъ,
Темель ке туришъ само отъ стрebro,
А покро-отъ отъ жежено злато;
Слушай, брате, твоя мила сестра,
Тая тебе ука да научить.
Атаръ тебѣ да не ти останить;
Ти сѣ ималъ до три кули азна;
По отдамна книги покажуѣтъ
Сега бѣргу Турци ке налазѣтъ,
Ни темаля Турци ке остаѣтъ,
На Рисяни законъ ке растуратъ.
Ако сакашъ манастиръ да градишъ,
Какъ некога що градилъ Симеонъ?
Да ми 'одишъ преку слано море,
Да ми пойдishъ Венетичка земя,